

Arrest

nr. 131 201 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en B.E.G, een Belgisch onderdaan, legden op 11 september 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge.

1.2. Op 1 oktober 2013 diende verzoekster tevens een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen die verzoekster op 29 maart 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2013 werd ingediend door:

(...)

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaringen op eer door derden: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan ge- toetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- diverse ongedateerde en handmatig gedateerde foto's: gezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur voor de periode 29.08.2012-07.09.2012; arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 31.12.2012; bijbehorende loonfiches voor de periode 17.12.2012-23.12.2012; prestatiestaat voor de periode 03.09.2012-30.09.2012; rekeninguittreksels en briefomslagen waaruit blijkt dat een derde, zijnde de vader van de referentiepersoon dienstencheques aankocht; foto dd. 29.10.2012, postkaart dd. 15.08.2013; at- test van heraanmelding bij het onthaalbureau dd. 18.11.2013; inburgeringscontract dd. 18.11.2013; attest Nederlandse les dd. 06.02.2014; inschrijvingsformulier CVO dd. 06.02.2014; arbeidsovereenkomst dd. 04.02.2014: uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert augustus 2012. Ze zijn echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Ze kunnen echter dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie
- ongepersonaliseerde kassatickets; boardingpasses (reis Oostende-Rhodos) op naam van de referentiepersoon en een derde; onleesbare factuur Sleepy: deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan

Uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing “een bevel om het grondgebied te verlaten” afgeleverd (stuk 1).

In de bestreden beslissing wordt geen wettelijke basis gegeven waarop het bevel steunt. De verwerende partij geeft slechts, heel kort, onderaan aan de bestreden beslissing een summiere motivering voor het bevel “uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om grondgebied te verlaten af”. Er wordt geen verdere uitleg gegeven, noch wordt er enige melding gemaakt van een wetsbepaling. De verwerende partij verwijst immers enkel in de aanhef naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenbesluit) en geeft dus bijgevolg enkel de wettelijke basis aan waarom het verblijf geweigerd wordt. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis voor het bevel gegeven. De verwerende partij somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar de motieven zijn geenszins afdoende voor het bevel.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt bijgevolg een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische Staat in. Gelet op de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit kwam het de verwerende partij in casu toe afdoende te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij werd afgeleverd. De eerste verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, nu zij in de bestreden beslissing geen wetsbepaling vermeldt waarop het bevel steunt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridisch en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan uit de bestreden beslissing niet gelezen worden waarom aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt, noch op welke wettelijke basis dit bevel steunt.

De verzoekende partij heeft geen kennis van de wettelijke basis waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt en kan bijgevolg niet nagaan of dit bevel om het grondgebied te verlaten wel op haar van toepassing is. Nochtans heeft verzoekende partij hier belang bij. Immers, de verzoekende partij kan het voorwerp uitmaken van een repatriëring indien zij er geen vrijwillig gevolg aan geeft en/of het voorwerp uitmaken van een bijlage 13sexies of bijlage 13septies met inreisverbod.

De verzoekende partij verwijst verder naar het volgende: “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ook de Raad heeft reeds in het verleden in dezelfde zin geoordeeld. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 (stuk 8) en arrest nr. 101 637 en nr. 101 636 van 25 april 2013 (stuk 9). Tegen het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 werd door de Belgische Staat cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State. Bij arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 heeft de Raad van State dit cassatieberoep verworpen. De hierboven geciteerde rechtspraak kan naar analogie worden toegepast.

Hoewel de bestreden beslissing twee componenten lijkt te bevatten, enerzijds “een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten”, betreft het echter een beslissing die één en ondeelbaar is. Derwijze is het niet mogelijk om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd (RvV nr. 114 476 van 27 november 2013; naar analogie RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Gelet op bovengaande argumentatie worden de hierboven vermelde wetsbepalingen zonder meer geschonden. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28*

juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden", eigen vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084, RvV 28 juni 2013, nr. 101 636 en RvV 28 juni 2013, nr. 101 637), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "een document overeenkomstig het model van bijlage 20" dat "desgevallend" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De Raad van State benadrukte daarenboven reeds dat "[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn." (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in casu vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar eerste middel voorts niet aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, het

redelijkheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betoog tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij stelt het volgende:

“3.2.1.

De aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, op basis van de duurzame relatie tussen de verzoekende partij en de heer Eric Burke, werd onterecht afgewezen.

De verzoekende partij en de heer E.B. kennen elkaar al sinds augustus 2012. Dit is nu al bijna twee jaar.

Aangezien het voor zowel de verzoekende partij als de heer E.B. een droom was om samen een leven te kunnen opbouwen heeft het koppel beslist om samen te gaan wonen. Zo kocht de heer E.B. samen, in het begin van de feitelijke samenwoning, een nieuw tweepersoonsbed (stuk 10).

Sinds begin 2013 wonen de verzoekende partij en de E.B. feitelijk samen. De verzoekende partij woont in bij de heer B. en diens vader, de heer L.B.. De vader van de heer B. is hulpbehoevend en heeft de zorg van zijn zoon en de verzoekende partij nodig. Het is op heden niet mogelijk om de vader van de heer B. alleen te laten wonen.

De voorwaarde overeenkomstig artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet eist een duurzame en stabiele relatie. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond “indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond; ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatige, telefonisch, via briefwisseling met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”.

In casu is wel degelijk aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voldaan.

Uit wat hierna volgt blijkt dat de verzoekende partij en de heer E.B. wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Zij kennen elkaar immers al bijna twee jaar en wonen al meer dan één jaar samen.

3.2.2.

Na de intense vriendschap die tussen de verzoekende partij en de heer E.B. is ontstaan, zijn zij steeds meer en meer naar elkaar toegegroeid. Na het werk (de verzoekende partij werkte namelijk bij de heer E.B.) ontstonden er lange en intense babbels. De sterke vriendschapsrelatie die tussen beiden bestond is naar mate van tijd uitgegroeid tot een hechte liefdesrelatie.

Naderhand kwam de beslissing tot samenwonen. Deze beslissing ligt natuurlijk in het verlengde van een stabiele en duurzame relatie. Begin 2013 is de verzoekende partij bij de heer E.B. ingetrokken. Alles verloopt tot op heden zeer goed tussen beiden. Op heden wonen de verzoekende partij en de heer E.B. wettelijk samen. Zij hebben in datum van 11 september 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge afgelegd (stuk 3).

Zoals uit de feitelijke gegevens blijkt hebben de verzoekende partij en de heer Eric Burke zich ook verloofd. De verzoekende partij heeft de heer B. het ja – woord gegeven en beslist om samen hem haar verdere leven te delen. Zij hielden een traditionele Nepalese verlofingsceremonie (stuk 7).

De verzoekende partij en de heer E.B. worden door de buitenwereld gezien als een hecht koppel en als man en vrouw. Zo is het zo dat als er bij de heer E.B. er post toekomst van familie, deze ook gericht is aan de verzoekende partij (stuk 11).

Dat de verzoekende partij een goede band heeft met de familie van de heer E.B., blijkt eveneens uit de verschillende foto's die voorgelegd worden van de verzoekende partij en de heer E.B. en van bijvoorbeeld de vader van de heer E.B., waarbij er foto's in de tuin werden getrokken (stuk 12).

Maar ook maken de verzoekende partij en de heer E.B. heel wat uitstappen samen. Soms worden zij daarbij vergezeld door familie van de heer B.. Zo tonen de foto's van de verzoekende partij met de broer van de heer B., de heer P.B., in augustus 2013 op de naspeling van de veldslag van Aarschot aan hoe de verzoekende partij opgenomen wordt in de familie (stuk 13). Samen maakten ze ook een uitstap met de trein naar de haven van Antwerpen waar ze ook het Museum aan de Stroom bezochten (stuk 14). Op 3 oktober 2013 maakten de heer B. en de verzoekende partij een uitje naar Oostende, hier bezochten ze samen een winkeltje dat Engelse voedingswaren verkoopt en aten ze iets in een restaurant (stuk 15). Later bezochten ze ook samen het Maria Hendrikapark te Oostende (stuk 16). Ze maakten samen ook een uitstap naar Mini-Europa in Brussel (stuk 17).

Voor de verjaardag van L.B. (vader van de heer B.) op 30 mei 2013 werd een feestje gehouden bij hen thuis. Er zijn ook andere genodigden. L.V., D.D. en M.D. zijn vrienden van het gezin. Op de foto's zien we hoe de verzoekende partij de taart aansnijdt (stuk 18). Daarna zien we hoe ze samen zijn verjaardagscadeau uitpakken (stuk 18). Ze gaan ook samen uiteten in Brugge (stuk 19).

De voorgelegde bewijselementen wijzen meer dan genoegzaam op een stabiele en duurzame relatie tussen beiden. De verwerende partij heeft al deze documenten ten onrechte niet in aanmerking genomen. Bovendien, uit de tal van neergelegde foto's, documenten, kaartjes, verklaringen, enz... blijkt duidelijk dat de verzoekende partij en de heer E.B. al meer dan één jaar samenwonen en elkaar bijna twee jaar kennen. Er kan niet genegeerd worden dat de verzoekende partij en de heer E.B. elkaar graag zien en dat zij enkel samen een toekomst wensen uit te bouwen.

3.2.3.

Uit nazicht van de bestreden beslissing dd. 25 maart 2014 (kennisgeving 29 maart 2014) blijkt dat de eerste verwerende partij zeer summier is geweest bij de motivering van de beslissing.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

(stuk 1)

Alle documenten werden verder door de eerste verwerende partij bijna allemaal afgewezen door één zin. De motivering van de bestreden beslissing is niet in overeenstemming met de voorgelegde documenten. Komt daarbij eveneens dat de raadsvrouw van de verzoekende partij in datum van 4 november 2013 en 14 februari 2014 per aangetekend schrijven een motivatie heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Over dit schrijven is niets terug te vinden in de bestreden beslissing.

Het lijkt er bijgevolg meer en meer op dat de eerste verwerende partij haar beslissingen motiveert met zogenaamde "standaardbeslissingen", zonder echt de context van het desbetreffende dossier na te gaan.

Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het*

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

[...]

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische partner een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met B.E.G. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is, zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar standpunt dat zij een duurzame en stabiele partnerrelatie met B.E.G. heeft, documenten aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat zij een relatie heeft met B.E.G. Zij stelt in haar verzoekschrift dat zij B.E.G. kent "*sinds augustus 2012*". Bijgevolg erkent zij dat niet kan aangetoond worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen deze relatie twee jaren bestond, laat staan twee jaren bestond voor het indienen van de aanvraag, hetzij voor 1 oktober 2013 of nog sedert 1 oktober 2011. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat enkel nog dient te worden onderzocht of voldoende bewijzen werden aangebracht ter ondersteuning van de stelling van verzoekster al zou zij met B.E.G. voorafgaandelijk aan de aanvraag één jaar ononderbroken hebben samengewoond (hetzij sedert 1 oktober 2012). Verzoekster stelt onder punt 3.2.1. dat zij met B.E.G. "*sinds begin 2013*" feitelijk samenwoont. In feite erkent verzoekster aldus dat zij nog geen jaar samenwoonde met B.E.G. voor het indienen van de aanvraag. Het bewijs van wettelijke samenwoont was te recent om voormelde voorwaarde aan te tonen. Evenmin vermag een enveloppe verstuurd bij post een ononderbroken samenwoont sinds 1 oktober 2012 aantonen. Verzoekster verliest uit het oog dat de bestreden beslissing het bestaan van de relatie niet ontkent, maar enkel benadrukt dat niet is bewezen dat deze relatie al twee jaren bestond voor het indienen van de aanvraag, hetzij dat de samenwoont ononderbroken één jaar bestond voor de aanvraag.

De motieven die stellen dat de verklaringen op eer, de diverse foto's, de arbeidsovereenkomsten, prestatiestaten, rekeninguittreksels, een postkaart, attest van heraanmelding, inburgeringscontract, het attest Nederlandse les, het inschrijvingsformulier CVO geen afdoend bewijs vormen van het duurzame karakter in de zin van artikel 40ter en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zijn niet incorrect of kennelijk onredelijk. Dit klemmt nog meer nu uit punt 3.2.1. van het tweede middel blijkt dat de

verzoekende partij erkent een relatie met B.E.G. te hebben sinds augustus 2013 en feitelijk pas samen te wonen “sinds begin 2013” terwijl de aanvraag dateert van 1 oktober 2013.

Het is voorts niet betwist dat verzoekster en B.G. geen gemeenschappelijk kind hebben en dat zij voorafgaand aan verzoeksters verblijfsaanvraag niet één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog een aantal stukken. In dit verband moet tevens worden opgemerkt dat met de stukken die zij niet aan verweerder overmaakte in het kader van haar verblijfsaanvraag, thans geen rekening kan gehouden worden. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken, kunnen deze stukken in de procedure voor de Raad niet dienstig worden aangevoerd. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers geen rekening houden met gegevens of documenten die verzoekster hem niet ter kennis bracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De beschouwingen van verzoekster – inclusief haar stelling dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden summier en gestandaardiseerd is – laten niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Waar verzoekster voorhoudt dat niet is gemotiveerd over de brieven van haar raadvrouw van 4 november 2013 en 4 februari 2014, is dit niet correct. Door middel van deze brieven stuurt de raadvrouw van de verzoekster foto's, aankoop bed, boardingpasses, kastickets, attest inburgeringscursus, attesten Nederlandse les en nog een arbeidscontract(-en) op. Deze stukken werden beantwoord in de bestreden beslissing door te stellen dat deze te recent van aard zijn om het in artikel 40bis van de vreemdelingenwet duurzame karakter aan te tonen. Volgens de brief worden er foto's en andere stukken voorgelegd waarvan het oudste stuk naar zeggen van deze brief dateert oktober 2013 terwijl dit oudste stuk geen samenwoning aantoonst. Voorts toont verzoekster geen belang bij de grief die stelt dat sommige stukken zoals deze die aantonen dat zij werkte als poetsvrouw, stukken betreffende de Engelse afkomst van B.E.G. niet zijn beantwoord nu deze geen betrekking hebben op de relatie tussen verzoekster en B.E.G. De verklaringen op eer bevestigen het bestaan van de relatie, wat de bestreden beslissing niet ontkent, maar spreken zich niet uit over de duur van de relatie zodat ook deze verklaringen geen afdoend bewijs vormen.

Evenmin blijkt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

2.2.2.2. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle bewijsstukken die verzoekster hem heeft meegedeeld teneinde het stabiel en duurzaam karakter van haar relatie met B.E.G. aan te tonen. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op onzorgvuldige wijze of met miskenning van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur tot zijn besluit kwam dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoekster en B.E.G. elkaar *“tenminste twee jaar kennen”* en/of tenminste voorafgaand aan de aanvraag één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.

Door te duiden dat zij over nog andere bewijsstukken beschikt, toont verzoekster ook niet aan dat verweerder enig beginsel van behoorlijk bestuur miskende.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, van de formele en materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel geeft zij de volgende toelichting:

“3.3.1.

Uit wat hierboven uitvoerig werd geargumenteed blijkt duidelijk dat de verzoekende partij en de heer Eric Burke elkaar gevonden hebben. De verzoekende partij en de heer E.B. zijn één van de koppels die kunnen beschouwd worden als een koppel voor het leven.

De verzoekende partij en de heer E.B. wonen sinds begin 2013 feitelijk samen. De heer B. heeft de verzoekende partij eveneens ten huwelijk gevraagd (stuk 7). Gelet op hun liefde en de reeds lange relatie hebben de partijen besloten hun relatie officieel te gaan maken en hebben zij in datum van 11 september 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd (stuk 3).

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 25 maart 2014 (kennisgeving 29 maart 2014) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. Er wordt immers voorbij gegaan aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De verzoekende partij vormt al meer dan één jaar een gezin met de heer E.B.. Bijgevolg zijn er nauwe banden met België, nu de heer B. over de Belgische nationaliteit beschikt (stuk 2). Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien, het recht op eerbieding van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij eveneens verwijzen naar het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat men niet kan verwachten van personen met een geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben uitgebouwd, dat zij zich naar een derde land zouden moeten verplaatsen teneinde daar het effectief gezinsleven verder te kunnen zetten.

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar vaste vriend en haar toekomstige echtgenoot, de heer E.B., wordt zowel artikel 8 E.V.R.M en artikel 22 van de Grondwet geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats “de gezinshereniging” als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de Belgische staat in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan “rechtmatig” is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De bestreden beslissing is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen met de heer E.B., haar toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de eerste verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

3.3.2.

De verzoekende partij en de heer E.B. wensen een normaal gezinsleven te leiden. De verzoekende partij wenst hier in België, samen haar toekomstige echtgenoot, de heer E.B., in België haar verdere toekomst uitbouwen.

Gelet op het feit dat de heer E.B. over de Belgische nationaliteit beschikt, kan geenszins verwacht worden dat zij teruggaan naar Nepal teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en de heer E.B. is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Nepal uit te oefenen. Bovendien is de vader van de heer B. hulpbehoevend. De vader van de heer B. heeft medische mantelzorg nodig, waarvoor de heer B. voor instaat. De heer B. kan zijn vader hier niet alleen, in België, achterlaten.

Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partij of de heer E.B. een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>).”

2.3.2. Er moet vooreerst worden benadrukt dat verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft verzuimd om aan te tonen dat de relatie die zij met haar Belgische vriend heeft dusdanig is dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet kan vallen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder deze bepalingen heeft geschonden.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoekster en B.E.G. effectief een relatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont met haar theoretische uiteenzetting ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Hierbij moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland;

J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert verzoekster ook niet haar relatie zoals deze voorheen bestond verder te zetten en vormt op zich ook geen hinderpaal om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen met inachtneming van de bepalingen die zijn opgenomen in de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat haar partner in België moet blijven om de zorg van diens vader op te nemen maar heeft deze noodzaak niet aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien belet verzoekster niets een nieuwe aanvraag in te dienen als zij aan de wettelijke bepalingen van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft voldaan. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond. Temeer het bevel om het grondgebied te verlaten om bovenvermelde reden wordt vernietigd.

Waar verzoekster aanvoert dat artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG is geschonden omdat de gezinshereniging als regel vooropgesteld moet worden en elk geval individueel moet worden beoordeeld, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze een individuele beoordeling heeft gemaakt, daargelaten de vaststelling dat de verzoekster niet de schending van deze bepaling rechtstreeks kan aanvoeren indien zij niet aantoont dat de Belgische wet voornoemde richtlijn niet correct zou hebben omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit niet aan.

Voor het overige haalt verzoekster geen grief aan die al niet eerder werd behandeld. Verzoekster maakt dan ook niet de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die zij aanhaalt, aannemelijk. Evenmin toont zij aan op welke wijze de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden daargelaten de vaststelling dat uit het verzoekschrift blijkt dat zij weet om welke redenen de bestreden beslissing die de weigering van verblijf is, is genomen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN